

Umí si vaše dítě hrát?

Pokud vám tato otázka připadá nesmyslná, tak máte napůl vyhráno. Vaše dítě si pravděpodobně umí hrát a vy budete mít se školou o starost méně.

Proč je tak důležité, jestli si umí dítě hrát nebo ne?

Určitě jste to už zažili – sedíte na dětském hřišti u pískoviště a pozorujete svoji ratolest, jak staví komplikovaný systém nadjezdů a tunelů, případně připravuje oběd o několika chodech. Po chvilce se skamarádí s dítětem, které pracuje hned vedle, a začnou tvořit společně. V jejich blízkosti však sedí dítě, které si s ničím a s nikým nehraje. Šťouchá jen tak bezcílně lopatkou do písku. Po chvilce zjistí, že je zábava vyhazovat písek nad hlavy ostatních dětí. Jeho matka, která sedí opodál, si svého dítěte nevšímá a horlivě píše jednu esemesku za druhou. Dítěti tedy vysvětlíte, že nesmí házet písek na ostatní děti. Dotyčný nezbeda přestane jen velmi neochotně. Po chvilce se však zvedne a jde se projít po pískovišti. Cestou „nechtíc“ zakopne o tunel vašeho syna a celým tělem dopadne na vedlejší bábovičky. A zatímco se vaše dítě snaží malého kazisvěta dohonit a přizabít, případně si k vám přijde s brekem stěžovat (a oba způsoby obrany jsou správné), vy můžete být zcela v klidu. **Vaše dítě bude ve škole daleko spokojenější a úspěšnější, než dítě esemeskující dámy.**

V první třídě je totiž velice důležité, aby dítě bylo schopno udržet pozornost alespoň 10 minut.

A to i při takové nudné, nezáživné a namáhavé činnosti jakou je psaní. **A pokud dítě neudrží pozornost při hraní, jak ji potom může udržet při psaní?** Aby dítě vydrželo ve škole pracovat alespoň 10 minut, mělo by u hraní vydržet dvojnásobek času – tedy minimálně 20 minut. Pokud si dítě nevydrží soustředěně hrát, neustále odbíhá a zase se vrací, přebíhá k dalším hračkám, případně jen bezcílně vytahuje hračky z poliček, je nutné **dítě soustředěnosti „naučit“.**

Vyžaduje to od jen jedno – trpělivost a čas. **Vaši trpělivost a čas.** V počáteční fázi se musíte dítěti plně věnovat. Sednete si k němu na koberec, vytáhnete jednu hračku (ne společenského hry, u kterých je nutný partner) např. nějaké kostky, stavebnice, mozaiky a začnete stavět

podle návodu nebo podle fantazie spolu s dítětem. Je velice důležité, abyste sami byli v klidu. Děti nejen vnímají vaši náladu, ale jsou velmi citlivé i na vaše vnitřní pocity. Dítě dokonce vycítí vaši nervozitu ještě dřív, než si ji uvědomíte vy. Čím jste dítěti blíží, tím je dítě vnímavější. Lidé tuto schopnost mají i v dospělosti, ale většina z nás ji nepoužívá (koho by taky bavilo nímrat se v pocitech jiných lidí...) a tudíž si ji neuvědomujeme. Proto je nutné vytěsnit z hlavy všechny rušivé elementy (dát prádlo do pračky, udělat večeři, vyčistit kočku záchodek...).

Zkuste se soustředit jen na hru. Když vidíte, že dítě je plně zaměstnané hraním, na chvíli si „odskočte“. Dítěti řekněte, co jdete udělat, a že jste hned zpátky a pomůžete mu to dodělat. Pryč můžete být maximálně 2 – 3 minutky. Pak se opravdu vraťte a stavbu dokončete spolu s dítětem. Pokud dítě u hraní vydrželo i bez vás, jste na dobré cestě. Postupně čas vaší nepřítomnosti u hraní prodlužujte, vždy se ale vraťte zpět a zajímejte se, co dítě za tu dobu postavilo nebo udělalo.

Stejným způsobem totiž budete postupovat i při psaní domácích úkolů – od vaší počáteční plné přítomnosti budete pomalu a postupně přesouvat zodpovědnost za domácí přípravu na svého malého školáčka.